

§ 2 odst. 2 zák. č. 314/1920) při exekucním vymáhání výživného ze zákona (Sb. n. s. č. 6211) a také on jest chráněn proti exekuci v mezích § 291 č. 2 ex. ř.

Zadostiučinění, které přísluší nevinné manželce při rozluce podle § 1266 obč. zák., není, pokud jde o výživu, podle své podstaty nic jiného než nárok na zákonné výživné podle § 91 obč. zák. (Sb. n. s. č. 14435, 13838, 13375, 11154). Zůstala-li v souzeném případě dohoda o výživném, ujednaná při rozvodu, zachována i při rozluce, byl tím smlouvou upraven nárok žalobkynin na zadostiučinění podle § 1266 obč. zák., což znamená, že byl upraven její zákonný nárok na výživné po rozluce manželství. Ani na pravé podstatě tohoto nároku jako nároku na zákonné výživné nemění se nic tím, že byl upraven úmluvou. Platí tu obdobně tytéž důvody, jako o smluvní úpravě výživného při rozvodu. Také tento nárok zaniká stejně, jako by zanikl nárok na zadostiučinění, kdyby manželce byl přisouzen rozsudkem (smrtí jednoho z manželů, znovuprovdáním manželky). Exekucní výsady zákonných nároků na výživné vztahují se též na tento nárok. Platí tudíž o žalobním nároku též obmezení dovolání podle § 502 odst. 3 c. ř. s. ve znění čl. I čís. 2 zák. č. 251/1934 Sb. z. a n.

Tento výsledek vyhovuje též úmyslu zákonodárcovu. Úvahy, uváděné důvodovou zprávou pro obmezení dovolání, jde-li o výměru výživného ze zákona, totiž že jde spíše o posouzení poměrů hospodářských, v jichž středu působí nižší soudy, a ne o otázky právní, a že jde zpravidla menší částky, platí v plné míře i když jde o novou úpravu výživného, stanoveného smírem.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně Rv I 2429/35 ze dne 3. ledna 1936. Dr. Jaroslav Homolka.

K výkladu § 265 odst. 2 a) zák. č. 76/27 Sb. z. a n. o přímých daních.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 24. ledna 1936 č. j. R I 1430/35.)

Okresní soud v N. rozvrhuje nejvyšší podání za dražebně prodanou jednu šestinu nemovitostí, vyhověl odporu knihovni věřitelky O. Z. v N. a nepřiznal výsadní pořadí pohledávkám berního úřadu na dlužné daně výdělkové, nemocenské pojišťovny na příspěvcích sociálního pojištění (pro kterouž pohledávku bylo zahájeno dražební řízení) a úrazové pojišťovny dělnické na dlužných příspěvcích úrazového pojištění (pro kterouž pohledávku přistoupila pojišťovna k dražebnímu řízení).

Krajský soud v H. K. potvrdil rozvrhové usnesení v celém rozsahu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacím rekursům.

Důvody exekučního soudu:

Na rozvrhovanou podstatu činí nárok ve výsadním pořadí berní úřad pro alikvotní část dlužné daně výdělkové, okresní nemocenská pojišťovna pro dlužné příspěvky sociálního pojištění a úrazová pojišťovna dělnická pro dlužné příspěvky úrazového pojištění.

Z odhadního protokolu vylývá, že jen část nemovitosti slouží k provozu pekařské živnosti dlužníkovy, část je však objektem nájmem. Znalec, který prováděl původní odhad, k žádosti knihovni věřitelky O. z. v N., dodatečně k rozvrhovému roku předložil výpočet podlahových ploch prodávaných nemovitostí, z něhož vyplývá, že z celkové podlahové plochy 572 m² slouží živnosti pekařské jen 124 m², tedy jen 24·9%. Podle ustanovení zákona č. 76/27 Sb. z. a n. přísluší výsadní pořadí veřejným dávkám jenom v tom případě, když nemovitost výlučně nebo převážně slouží k provozu živnostenského podniku. V daném případě není dána ani převážnost, tím méně výlučnost.

Ostatně i vzhledem k tomu, že se dražebně prodává ideální šestina nemovitosti, jest vyloučeno přiznání výsadní pořadí přihlášeným pohledávkám.

Soud se nemohl zabývatí dalšími skutečnostmi odůvodňujícími přiznání přednostního pořadí, protože řízení rozvrhové jest konečným úkonem dražebního řízení. Proto nebylo žádané výsadní pořadí přiznáno.

Ke stížnosti okresní nemocenské pojišťovny a úrazové pojišťovny zaujal rekursní soud toto stanovisko:

Nedoplatkům veřejných dávek a daní lze přiznati výsadní pořadí při rozvrhu nejvyššího podání z dražebně prodané nemovitosti, jen, je-li prokázáno předloženými doklady a exekučními spisy, že nemovitost převážně nebo výlučně slouží podniku živnostenskému, jenž je podroben výdělkové dani. Nejsou-li přihlášky řádně doloženy, není soud ani oprávněn tím méně povinen opatřovati si doklady za účelem přiznání přednostního pořadí nebo si zjednávatí vysvětlení mimo rámec řízení rozvrhového.

K názoru, že přednostní pořadí nepřísluší přihlášeným pohledávkám, dospěl soud na základě spisů a zejména ze zjištění, že necelá čtvrtina nemovitosti slouží pekařské živnosti, kdežto ostatek jsou obytné místnosti a jiná provozovna, nepatřící ani vlastníku prodávané ideální šestiny ani ostatním spoluvlastníkům.

Ani, jako doklad, předložené potvrzení stavebního úřadu nevyvrací správnost zjištění prvního soudu a proto nejsou dány předpoklady § 210 ex. ř. ke zjištění, že nemovitost slouží převážně provozu živnosti a nebylo proto stížnostem vyhověno a rozvrhové usnesení v napadených částech potvrzeno.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Není nyní za platnosti zákona č. 76/27 Sb. z. a n. rozhodno, zda nemovitost byla v e n o v á n a provozování výdělečného pod-

niku, jak tomu bylo dříve za platnosti zákona č. 220/96 ř. z., nýbrž rozhoduje výhradně, s l o u ž í - l i nemovitost výlučně nebo aspoň převážně provozu výdělečného podniku. V tom směru se poukazuje na rozhodnutí čí. 10586, 11403, 11677 a 13588 Sb. n. s. civ.

Okolnost, že nemovitost slouží převážně nebo výlučně určitému podniku, musí býti zjevna z exekučních spisů, nebo prokázána předloženými doklady nejpozději při rozvrhovém roku (§ 210 ex. ř.). Není-li těchto předpokladů, není soud ani povolán ani oprávněn zjišťovati skutečnosti rozhodné pro přiznání či nepřiznání výsadního pořadí. (Viz č. 10290, 10586 a 11980 Sb. n. s. civ.)

V souzeném případě není však převážnost zjevna ani z exekučních spisů ani z předloženého potvrzení stavebního úřadu. Naopak jest zjištěno exekučními spisy, a zejména též dodatečným posudkem znalce, jenž prováděl původní odhad, že podlahová plocha místností, sloužících k provozu pekařské živnosti dlužníkovy, činí jen 24.9% celkové podlahové plochy prodávaných nemovitostí.

Soud nebyl povinen se zabývati vývody dovolacích rekurentek, že h o s p o d á ř s k ý v ý z n a m podniku převažuje hospodářský význam ostatní části nemovitostí, protože z exekučních spisů nevychází najevo dostatečný skutkový podklad pro toto tvrzení a rekurentky nepodaly dostatečných dokladů k řešení této otázky v řízení u exekučního soudu.

Ostatně ani pro posouzení nájemní výnosnosti prodávané nemovitosti v poměru k pekařské živnosti nebylo dostatečných dokladů, takže ani po této stránce nemusil se zabývati soud otázkou převažujícího významu provozované živnosti.

Nebylo proto dovolacím stížnostem okresní nemocenské pojišťovny a úrazové pojišťovny vyhověno a rozvrhové usnesení v napadaných částech potvrzeno.

P o z n á m k a: Zejména v poslední době se často řeší otázka, zda lze přiznati při rozvrhu nejvyššího podání výsadní pořadí pro veřejné daně a dávky. V uveřejňovaném případě jest jasné prokázáno, jakou důležitost má rok k rozvrhu nejvyššího podání a že právě rozvrhové řízení jest rozhodujícím pro řešení otázky přednosti. Nesmí se přehlédnouti, že právě k rozvrhovému roku nutno předložiti veškeré doklady, aby straně mohlo býti přiznáno pro její pohledávku výsadní pořadí.

Namnoze se přehlíží, že po vydání zákona č. 76/27 Sb. z. a n. o přímých daních, jest kritérium pro stanovení výsadního řízení podstatně jiné. Podle nového odhadního řádu má býti již stanoveno při odhadu, zda nemovitost slouží výlučně nebo převážně provozu podniku podrobeného výdělkové dani, však přehlíží se, že rozhodnutí o této otázce jest v rukou soudu. V uvedeném případě soudy rozhodly, že podnik nebyl převážně provozován v dražebně prodávaných nemovitostech a za podklad tohoto zjištění sloužily

soudu výpočty podlahových ploch celé dražebně prodávané nemovitosti v poměru k podlahové ploše provozované živnosti.

Jakkoliv se jednalo o dražbu ideální šestiny nemovitosti, rozhodly soudy, že k posouzení otázky výlučnosti nebo převážnosti a tudíž k přiznání či nepřiznání výsadního pořadí, jest uvažovati o celé realitě bez ohledu na to, že jen část jest dražebně prodávána.

Dr. J. R. Jeništa.

Z judikatury vrchního soudu v Praze:

1. Oprávnění odmítnouti přijetí žaloby pro nesprávné označení adresáta (§ 109 c. ř. s.).

Vrchní soud v Praze zamítl odvolání, vznesené z důvodu zmatečnosti, z těchto důvodů:

Žalovaný odepřel přijmouti zásilku, obsahující žalobu, jen proto, že byla označena adresou: »Otto Krämer, redaktor v P. I., M. ul. čís. 4«, místo správného prý »Maxmilian Otto Kremer«, a v odvolání dovozuje, že i když snad bylo provedeno náhradní doručení, stalo se tak neprávem.

Odvolací soud nesdílí tento názor a naopak má za to, že tu šlo jen o nepatrnou nepřesnost adresy, která však nemohla vzbuditi v žalovaném naprosto žádnou pochybnost, že se zásilka týká jeho osoby.

To jest vidno i z té okolnosti, že zásilku, obsahující rozsudek, pak již žalovaný přijal, třebas tak učinil s poznámkou, že se nejmenuje Krämer, nýbrž Kremer.

Žalovaný odepřel tudíž přijetí žaloby bez podstatného důvodu a její uložení na poště nutno pokládati ve smyslu § 109 c. ř. s. za náležité doručení.

(Rozh. ze dne 11. února 1936, Co II 108/36.)

2. a) Odpovědnost chovatele psa, §§ 1320, 1302 o. z. o., b) § 226 c. ř. s.

V obou stolicích vyhověno žalobě o náhradu škody 5014 Kč z důvodu nenáležitého opatření psa. Z důvodů vrchního soudu:

Ad a). Odvolatel poukazuje k tomu, že žalovaný přivázal psa k boudě na pevný řetěz asi 1 m dlouhý a že takto psa náležitě opatřil; opatřovati psa náhubkem nebylo podle odvolatele ani nutné ani účelné, ježto pes nebyl zlé povahy a žalovaný mohl a musil počítati s tím, že rodiče věnují dvouletým dětem potřebnou péči. Než naproti tomu prvý soud zdůrazňuje, že žalovaný pronajal byt cizí rodině s dětmi a dovolil, aby si děti hrály na dvoře, kde byl pes. Vezmou-li se tyto okolnosti v úvahu, nelze přisvědčiti odvolateli, že pes byl řádně opatřen.

Chovatel zvířete jest podle judikatury nejvyššího soudu povinen je opatřiti tak, jak lze na něm rozumně žádati, hledě k přirozené povaze zvířete a k okolnostem, za kterých jest zvířete používáno. Když žalovaný dovolil malým dětem přístup na dvůr, kde je pes, měl učiniti zvláštní opatření, aby pes nemohl dětem